

ΨΗΦΙΔΕΣ

Βάσω Αποστολοπούλου - Αναστασίου

Βάσω Αποστολοπούλου - Αναστασίου ΨΗΦΙΔΕΣ

© Βάσω Αποστολοπούλου – Αναστασίου | 2013

Η επιμέλεια της έκδοσης και του εξωφύλλου
έγινε από τον Κώστα Θερμογιάννη

kthermoyiannis@outlook.com

www.nthermo.com

www.tovivlio.net

[Αναφορά προέλευσης -
Μη Εμπορική Χρήση -
Παρόμοια Διανομή]

Διανέμεται ελεύθερα με άδεια Creative Commons. Η αναφορά του ονόματος της συγγραφέως είναι υποχρεωτική και το έργο διατίθεται για μη εμπορική χρήση.

Η Βάσω Αποστολοπούλου - Αναστασίου γεννήθηκε στη Βέροια όπου και τελείωσε το δημοτικό. Αυτή είναι η πατρίδα της, η πόλη της καρδιάς της. Αν και ρίζες της είναι στην Πελοπόννησο (την οποία επίσης αγαπά) και η εφηβεία και η ενήλικη ζωή της έχουν τη

σφραγίδα της Αθήνας, εκείνη δηλώνει πως είναι Μακεδόνισσα!

Ο Λόγος, γραπτός και προφορικός, πάντα τη γοήτευε. Με δυο γονείς δασκάλους έμαθε να διαβάζει από τα τρία της χρόνια – και δεν σταμάτησε από τότε. Η φιλολογία αναμενόμενη επιλογή. Ωστόσο, και μετά από πολύ προβληματισμό, ακολούθησε την δεύτερη μεγάλη της αγάπη, την Ιατρική. Τελείωσε το Πανεπιστήμιο της Αθήνας, παντρεύτηκε με τον Μανώλη Αναστασίου, συμφοιτητή της, κι απέκτησε δυο γιους. Πολλές οι υποχρεώσεις της, επί σειρά ετών. Και η πρώτη της αγάπη, εκείνη για τον Λόγο, να αρκείται στο διάβασμα βιβλίων. Αναρίθμητων. Μέχρι που άρχισε ο ελεύθερος χρόνος να γίνεται λίγο περισσότερος κι αποφάσισε να περάσει από την ανάγνωση στη συγγραφή.

Το πρώτο της μυθιστόρημα με τίτλο «Το βάθος μιας ζωής» κυκλοφόρησε τον Δεκέμβριο του 2010 από τις εκδόσεις «Ιβίσκος». Είναι στο τέλος της συγγραφής του δεύτερου βιβλίου της και στο συρτάρι της βρίσκονται επί πλάγιον ένα θεατρικό, αρκετά διηγήματα και η αρχή του τρίτου βιβλίου της.

Ψηφίδες

Βάσω Αποστολοπούλου – Αναστασίου

Στο αστεράκι μου!

Σε θυμάμαι

Σε θυμάμαι
Να με παίρνεις σεργιάνι στους ώμους
Το φεγγάρι να δούμε μαζί στη νυχτιά

Σε θυμάμαι
Το πιπέλο να πιάνεις στο χέρι
Στον καμβά της καρδιάς τους καημούς ν' ακουμπάς

Σε θυμάμαι
Να γεμίζεις μελάνι την πένα
Και ν' αφήνεις το χνάρι του νου στο χαρτί

Σε θυμάμαι
Με μυαλό φωτεινό, με σοφία
Να διδάσκεις μ' αγάπη γενιές και γενιές

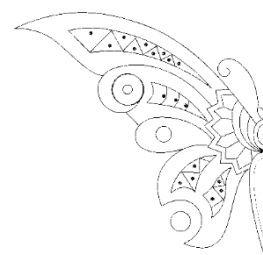
Σε θυμάμαι
Να 'σαι πάντα κοντά μου με πίστη
Να μου λες «Μη σε νοιάζει, προχώρα, είμαι εδώ»

Σε κοιτάζω
Και η μνήμη γεμίζει εικόνες
Η μορφή σου υπάρχει παντού στην ψυχή

Με κοιτάξεις
Κι ανιχνεύω την έγνοια στα μάτια
Με σκεπάζεις με βλέμμα περίσσιας στοργής

Δάσκαλός μου
Στη ζωή, στο παιχνίδι, στη γνώση
Χορηγός του «ευ ζην» και του «ζην» συνεχώς

Ψιθυρίζω
«Σ' αγαπάω πατέρα» - «Το ξέρω»
Άλλο λόγο δεν έχω να πω. Σ' αγαπώ.

Ο ήχος της φωνής σου

Μου λείπει ο ήχος της φωνής σου
Φωτογραφίες μιλούν σιωπηλά
Για στιγμές που έζησαν
Για στιγμές που πέρασαν

Αισθάνομαι θαρρείς το κύμα
Να βρέχει τις άκρες των δαχτύλων
Σχεδόν μυρίζω τα λουλούδια
Που ανθίζαν στις γλαγιές

Πρόσωπα γελαστά
Κάτω από έναν ήλιο βασιλιά
Ή μέσα στο ψιλόβροχο
Που δρόσιζε τα χείλη

Φωτογραφίες που χαμογελούν
Μα δε μιλούν
Κι ο ήχος της φωνής σου
Μου λείπει...

Κουράστηκα να ζω

Κουράστηκα να ζω
Το γέρικο να σέρνω βήμα
Σε πορείες φθαρμένες
Σε οδούς αδιέξοδες

Κλεισμένος στα τείχη της σιωπής μου
Ψάχνω να βρω διέξοδο
Την Κερκόπορτα του κάστρου
Να δραπετεύσω

Στρέφω τριγύρω το βλέμμα
Θολό από την πατίνα του χρόνου
Κι από το δάκρυ που δεν κύλησε
Και πάγωσε στη ματιά

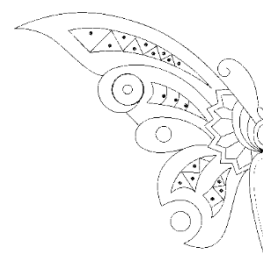
Μετρώ απουσίες και θλίβομαι
Παρουσίες που έσβησαν
Φίλοι που μ' εγκατέλειψαν
Για το ταξίδι της ησημονιάς

Αδειάζουν οι θέσεις γύρω μου
Γεμίζουν τα κενά με σκιές
Σιωπηλοί ψιθύροι με καλούν
Χέρια φιλικά μου γνέφουν

Κι Εσύ έχεις φύγει μακριά
Ξέχασες την υπόσχεση της νιότης
Πως θα μαστε μαζί
Ός την άκρη του χρόνου

Κουράστηκα να ζω, Καλή μου
Χωρίς Εσένα, σκιά μου και φως
Στείλε σημάδι και στίγμα
Να κινήσω για το τελευταίο ταξίδι

Να σε βρω...

ΣΤΟΥΣ ΑΦΡΟΥΣ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

ΣΤΟΥΣ ΑΦΡΟΥΣ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ ΣΕ ΨΑΧΝΩ
ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΘΟΛΑ

ΣΤΟΥΣ ΑΝΕΜΟΥΣ ΑΠΛΩΝΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΜΕ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΤΕΓΝΑ

ΣΤΟ ΜΕΛΤΕΜΙ, ΣΤΟΝ ΜΠΑΤΗ, ΣΤΟΝ ΓΡΕΓΟ
ΜΑ ΕΣΥ ΠΟΥΘΕΝΑ

ΈΧΕΙΣ ΦΥΓΕΙ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ
ΚΙ ΕΧΩ ΜΕΙΝΕΙ ΜΙΣΗ

ΤΟ ΚΕΛΑΡΙ ΤΟΥ ΝΟΥ ΞΕΚΛΕΙΔΩΝΩ
ΚΑΙ ΜΟΥ ΓΝΕΦΕΙΣ ΕΣΥ

«ΕΙΜΑΙ ΔΩ» ΨΙΘΥΡΙΖΕΙ Η ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ
ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΣΚΟΤΕΙΝΙΑ

ΑΠΟΜΕΝΩ ΜΕ ΑΔΕΙΟ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ
ΣΕ ΜΙΑ ΜΑΥΡΗ ΓΩΝΙΑ

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ ΤΟΥΣ ΧΤΥΠΟΥΣ ΜΕΤΡΑΩ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΒΓΑΖΩ ΛΕΙΨΟΥΣ

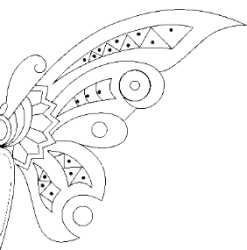
«ΔΕ Θ' ΑΡΓΗΣΕΙΣ ΝΑ ΦΤΑΣΕΙΣ» ΜΟΥ ΛΕΕΙ
Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΝΧΟΥΣ

Η ΣΚΙΑ ΣΟΥ ΣΚΟΡΠΙΖΕΙ, ΣΕ ΧΑΝΩ
ΚΙ ΟΛΑ ΓΥΡΩ ΣΙΩΠΟΥΝ

ΣΤΟΥ ΜΥΑΛΟΥ ΜΟΥ ΤΗΝ ΕΡΗΜΗ ΧΩΡΑ
ΞΩΤΙΚΑ ΚΑΤΟΙΚΟΥΝ

ΚΙ ΕΓΩ ΣΕΡΝΩ ΤΟ ΓΕΡΙΚΟ ΒΗΜΑ
ΣΤΟΥ ΧΑΜΟΥ ΤΟΝ ΓΚΡΕΜΟ

ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΣΩ, ΝΑ ΣΒΗΣΩ ΖΗΤΑΩ
ΓΙΑ ΝΑ ΒΡΩ ΛΥΤΡΩΜΟ.

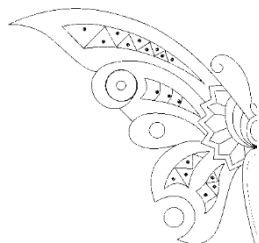

Το γθεομένο

Κι ως πέφταν οι σκιές του δειλιού
Κι ο ουρανός βάφονταν μαβής
Στου ήλιου το γέρμα
Άραξε το γθεομένο
Στου λιμανιού την άκρη

Κατάφωτο - θάλεγεσ αναιδέσ
Στην κόντρα του με το σκοτάδι
Και τα λαμπιόνια του ντόκου
Εφήμερη ωστόσο κυριαρχία
Σάληπαρε και χάθηκε στο πέλαγο

Κι έμειναν μονάχα τα λαμπιόνια
Ν' αντιπαλεύουν το μαύρο της νύχτας
Με μικρές ιαχές θριάμβου
Κάθε που κυρίευαν
Το σκοτεινό οχυρό...

Χρυσοκόκκινα φύλλα

Χρυσοκόκκινα φύλλα
Τρεμίζουν ετοιμόρροπα
Στην άκρη του κλαριού

Καταρρέουν στο πρώτο φύσημα
Κι ακουμπούν μαλακά
Στην μεγάλη αγκαλιά
Της Μάνας Γης

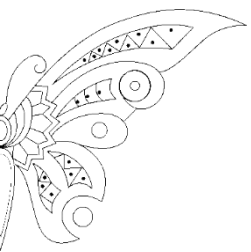
Ευτυχισμένα
Παρά την γνώση του τέλους

Έζησαν όμορφα
Ρούφηξαν ήλιο και δροσιά
Ανάσαναν την πνοή του ανέμου

Και τώρα
Στο γέρμα της ζήσης τους
Νανουρίζονται απαλά
Στο χώμα που θα γίνει
Το σπυράκι τους απάγγειο

Ευτυχισμένα
Από τα κύτταρά τους
Θα ξεπηδήσει καινούργια ζωή
Στον αέναο κύκλο της γλάσης

Καλό σας ταξίδι
Χρυσοκόκκινα φύλλα

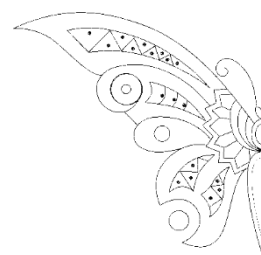
Αγρύπνια

Σκοτάδι. Υπνος δεν με σμώνει
Ώρες αγρύπνιας παραφυθούν
Σκιές ονείρου που με στοιχειώνει
Τα μάτια καίνε. Θλίψεις μετρούν

Η νύχτα τρέχει. Ισοπεδώνει
Είμαι μονάχη. Γύρω κανείς
Αυγή δεν έχει, δεν με λυτρώνει
Κι εσύ, το ξέρω, δε θα φανείς

Είπες «θα φύγω». Κι ήρθε η αήθη
Να χτίσει φάτνημες στη σιωπή
Ψάχνω - δε βρίσκω χτύπο στα στήθη
Και ψηλαφίζω γήινη νωπή

Μετρώ ανάσες που λιγοστεύουν
Δάκρυ. Ανάσα. Χτύπος. Ψυχή
Έρεβος, σκότος παραμονεύουν
Εδώ το τέλος. Εδώ η αρχή

Θαλασσοθαγνεία

Λικνίζομαι. Αφήνομαι γλυκά
Στην αγκαλιά της Αρχέγονης Μάνας

Σεντόνι νερένιο, σμαραγδι
περιβάλλει τρυφερά το σώμα

Το αυτί θαλασσινό κοχύλι
Συλλέγει τους πανάρχαιους ήχους

Βουητό αιώνων αναηθείωτο
Μιλιά για κρυμμένα μυστικά

Για πλάσματα ονειρικά
Για γοργόνες και κουρσάρους

Για τριήρεις, γολέτες, Τιτανικούς
Για ναυμαχίες και ναυάγια μυθικά

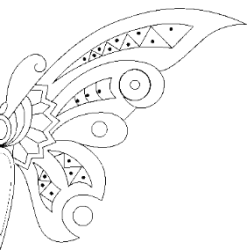
Τα δάχτυλα χαιδεύουν το κύμα
Κι εκείνο ξεγλιστρά και ξεφεύγει

Αγγίζει για μια στιγμή τη μασχάλη
Κι ύστερα χάνεται στ' αέναο ταξίδι

Ένας ήλιος κυρίαρχος του ουρανού
Ρουφά λαιμαργα τις αλμυρές σταγόνες

Και μια αύρα δροσερή του πελάγου
Στεγνώνει δειλά το νοτισμένο δέρμα

Αφήνομαι. Λικνίζομαι γλυκά.
Θάλασσα. Μαγεία. Θαλασσοθαγνεία...

Φωνές

Ξεμακραίνει. Το νιώθεις και θάϊβεσαι...
Βήμα βήμα αλαργεύει - σκοτάδι...

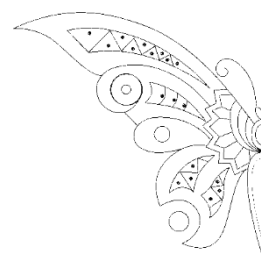
Οι φωνές σου μιλούν «Αποδέξου το...»
Και ματώνει, πονάς... μα σωπαίνεις

Ξεθωριάζουν τα όνειρα που χτισες
«Μα δεν ήταν στην άμμο...» ψελλίζεις

Οι φωνές επιμένουνε «Χάθηκε...»
Κι απομένει το δάκρυ στο βλέμμα

Το κενό μεγαλώνει, απλώνεται
Στην ψυχή, στην καρδιά, στη ζωή σου

Κι απομένεις να βλέπεις την άβυσσο
Φιλικά να σου γνέφει - και σβήνεις...

Είναι κάτι νυχτιές

Είναι κάτι νυχτιές που βαραίνει η ψυχή
Και τ' αγιόκλημα πια δε μυρίζει

Κι όσο κι αν προσπαθείς να ξεχάσεις - μπορείς;
Το μυαλό σου εκεί τριγυρίζει

Σ' έναν λόγο πικρό, σ' ένα βλέμμα σκληρό
Σε μιαν άσκεπτη, άστοχη λέξη

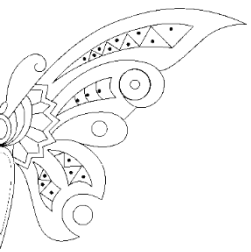
Σε μια εικόνα θορή, που μουδιάζει το νου
Και που δεν τον αφήνει να τρέξει

Να σηκώσει φτερά, να πετάξει ψηλά,
Και να φύγει μακριά, να ξεφύγει

Και να ψάξει να βρει του λωτού τον ανθό
Τη στιγμή το μπουμπούκι π' ανοίγει

Είναι κάτι νυχτιές που ματώνει η ψυχή
Κι αρμενίζει σε θάλασσες θλίψης

Με έναν φάρο σβηστό κι ουρανό σκοτεινό
Την ψυχή σου, Ψυχή, πού θα κρύψεις;

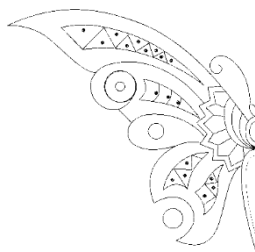
Μικρό μου όνειρο

Ήρθες αθόρυβα κι ακούμπησες
στα μεταξένια πέταλα των λουλουδιών...
ανάλαφρη...
ανάερη...
μεταξένια κι εσύ

μεταξένια κι εύθραυστη μαζί...
τόσο εύθραυστη που βούρκωσα...
κι ήπιες το δάκρυ μου
αντί για νέκταρ...

κι ύστερα τρεμόπαιξες τα διάφανα φτερά
και γέμισες ασημόσκονη και γαλάζια πάχνη
τα βλέφαρά μου...

και χάθηκες στην αχλύ του δειλινού...
μικρό μου όνειρο με λάμψη ζυμωμένο
να με θυμάσαι...

Το ποτάμι

Βουερό κι αφρισμένο
Της ζωής το ποτάμι
Κι εσύ μόνος στην όχθη
Το κοιτάς σκεφτικός

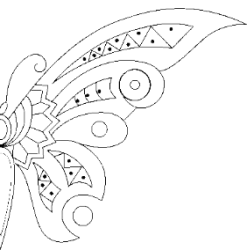
Σε τρομάζουν οι δίνες
Σε γητεύει το ρεύμα
Και ρωτιέσαι «πού πάει;»
Μα φοβάσαι να μπεις

Κάν' το βήμα κι αφέσου
Πάλεψέ το με πείσμα
Και πού ξέρεις στο τέλος
Αν θα βγεις νικητής

Μα κι αν χάσεις, θυμήσου
Ο αγώνας μετράει
Κάθε μάχης σημάδι
Κέρδος είναι - μην κλάις

Μπες, προχώρα και ζήσε
Μη φοβάσαι απώλειες
Μη ριζώνεις στην όχθη
Σαν ιτιά που θρηνεί

Το ποτάμι κυλάει
Ξεμακραίνει και σβήνει
Μη διστάζεις να ζήσεις
Δεν γυρνά η ζωή

Σελάνα

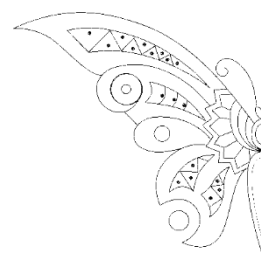
Σ' αιχμαλώτισα
Στις γραμμές του πεντάγραμμου
Για να σου γράψω ένα σονέτο

Μα ξέχασα
Δεν είμαι μουσικός
Δεν ξέρω να γράφω νότες

Και τώρα;
Πώς θα σου τραγουδήσω, Σελάνα μου;
Πώς θα με πάρεις από το χέρι
Να με σεργιανίσεις στ' όνειρο;

Μα ξέχασα
Εσύ δε φυλακίζεσαι σε γραμμές
Παρά μόνο σ' αυτό - στο όνειρο

Γεμίζοντάς το
Φως ασημί

Ο γερο-βασιλιάς

«Ο βασιλιάς απόθανε - να ζήσει ο βασιλιάς μας»
Φωνάζαν οι υπηκόοι του. Κι εκείνος αγροικούσε
Απ' το στερνό κρεβάτι του τόμορφοσκαλισμένο
ΜΕΣ στη χρυσή του φορεσιά την χιλιοκεντημένη
Κωνσταντινάτα εκατό, μαργαριτάρια χίλια

Στα σταυρωμένα χέρια του μαγιάτικο λουλούδι
Να τόχει να μυρίζεται στις κάτω γης τις στράτες
Κι είχε τα μάτια σφαιλιστά, τα χείλη σφραγισμένα
Δίπλα του τον παράστεκε πανώριο παλικάρι

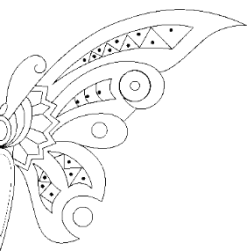
«Γιόκα μου, φως τ' αυγερινού, της θάλασσας αγέρι
Σίμωσε κάτι να σου πω σαν λόγο τελευταίο
Κι ας ειν' τα μάτια σφαιλιστά, τα χείλη σφραγισμένα»
Έσκυψε ο νιος ο βασιλιάς τον λόγο να γροικίσει
Του γέροντα πατέρα του. «Κύρη μου, την ευχή σου
Να τη φορέσω φυλαχτό, κακό να μη φοβάμαι»

«Γιε μου απ' όλα τα κακά ετούτο να φοβάσαι
Να μη σου πάρει το μυαλό - το λεν' αλαζονία
Και είναι ύπουλο πολύ. Σε τρώει σα σαράκι
Και σου θολώνει το μυαλό, την κρίση σου θολώνει
Και δε σ' αφήνει να σκεφτείς, να δεις και να γροικήσεις
Μην το αφήσεις γιόκα μου νάρθει να σε στοιχειώσει»

Τον λόγο του δεν απόσωσε κι ο νιος αναθυμιάται
Τα λόγια πούπε τα πικρά στον γέροντα πατέρα
Εκείνα που ξεστόμισε με κάποια καταφρόνια
Γιατί τα νιάτα τ' άμυαλα έτσι του ψιθυρίσαν
Πως είναι παντοδύναμος, δικός του ο κόσμος όλος
Κι ο γέροντας αδύναμος, με χρόνους φορτωμένος

Το δάκρυ κύλησε βουβό. «Συχώρεσε πατέρα
Τον γιο σου τον ανάξιο. Και δός μου την ευχή σου
Να τη φορέσω φυλαχτό, κακό να μη φοβάμαι»
Ο γέρων χαμογέλασε. «Την έχεις, ακριβέ μου
Και φόρεσέ την φυλαχτό, κακό να μη φοβάσαι»

Κι απόκοντα ξεκίνησε το ύστερο ταξίδι
Στης κάτω γης τις ρεματιές, στις κάτω γης τις στράτες
Κρατώντας στην παλάμη του μαγιάτικο λουλούδι...

Απώλεια

«Σ' αγαπάω», ψελλίζουν τ' άηχα χείλη
Βουβά. Μανδύας θανάτου
Απλώνεται ήδη παντού.

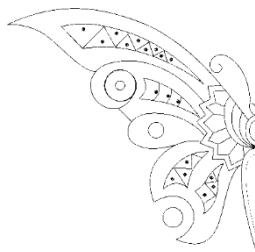
Τα διάφανα χέρια κινούνται σε χάδι.
«Θα είμαι κοντά σου. Μην κλάις»
Χαμόγελο, δάκρυ, το άγγιγμα πόνος.

«Κι εγώ σ' αγαπώ». Δεν μιλάς.
Τα μάτια σφαλίζουν, πνοή κουρασμένη
Ταξίδι, απώλεια, μη!

Μη φεύγεις, θα λείψει η σκιά σου, δε θέλω
Να βλέπω τα μάτια κλειστά.
Η ανάσα κονταίνει,
Μικραίνει και σβήνει.

«Πού είσαι;» μα Συ δεν ακούς.
Ξεκίνησες κίθλας στερνό σου ταξίδι
Κι εγώ απομένω βουβή.

Κρατώ σου το χέρι,
Το δάκρυ αρνείται.
Αρνούμαι. Μα είσαι αλλού.

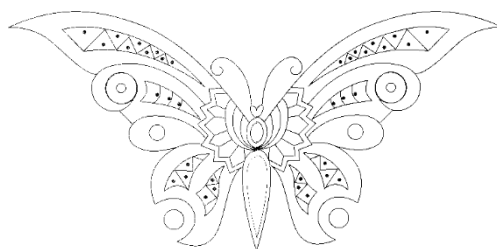

Εἰς μνήμην

Θυμάμαι τον ἦχο τῆς φωνῆς σου
Το χρῶμα τῶν ματιῶν σου το μελένιο
Τὰ χέρια σου τὰ αεικίνητα, τ'ἀγαπημένα
Το γέλιο σου, το πρόθυμο κι αβίαστο

Μα πάνω ἀπ' ὅλα θυμάμαι το χαμόγελό σου
Και τὰ λακκάκια στὴν ἄκρη τῶν χειρῶν
Νὰ γεμίζουν φῶς κάθε πού χαμογελοῦσες
Και νὰ γλυκαίνουν τὴν ψυχὴ μου

Μάνα μου...

Ψηφίδες

Βάσω Αποστολοπούλου – Αναστασίου

Ψηφίδες

Έτσι μοιάζουν αυτά τα ποιήματα. Με ψηφίδες.
Κάθε μια με το δικό της χρώμα και σχήμα.
Διαφορετικές μεταξύ τους, ανόμοιες.
Μέχρι που λες «μα πώς να τις ταιριάξω;»
Μην κάνεις τον κόπο. Θα έρθουν και θα
ταιριάξουν μόνες τους.
Σαν τα πολύχρωμα σπαράγματα που φτιάχνουν
ένα ψηφιδωτό.
Το ψηφιδωτό της ψυχής – ή, μάλλον, ενός
κομματιού της.
Γιατί η ψυχή είναι απέραντη, ασύνορη.
Κι οι ψηφίδες τόσο λίγες και αδύναμες...